

arbeidet. Uten denne viljen til å ofre tid og krefter i arbeidet med å trygge trafikken i fjellet, ville ikke T.T. med god samvittighet kunne oppfordre turistene til å gi seg fjellet i vold.

TURISTKARTENE.

Endelig er det verdt å nevne at Norges Geografiske Oppmåling (NGO) er i ferd med å gi ut turistkarter i hendigere format og i målestokken 1:100.000 over våre trønderske fjellområder. Kartet over Trollheimen ble ferdig i 1975 og dekker hele det aktuelle området for fotturister. Hovedrutene våre er tegnet inn på dette kartet.

Kartet over Sylområdet er ennå ikke klart, men er lovt ferdig til 1977. Det vil omfatte både den norske og den svenske del av Sylene.

Rolf Høyem

Gunnar Strandenes i Mestre fjellet:

Et menneske i nær kontakt med naturen kan ikke unngå å legge merke til det store skaperverket hvor alt fungerer med mening og hvor ingen ting synes å være tilfeldig eller forgjeves.

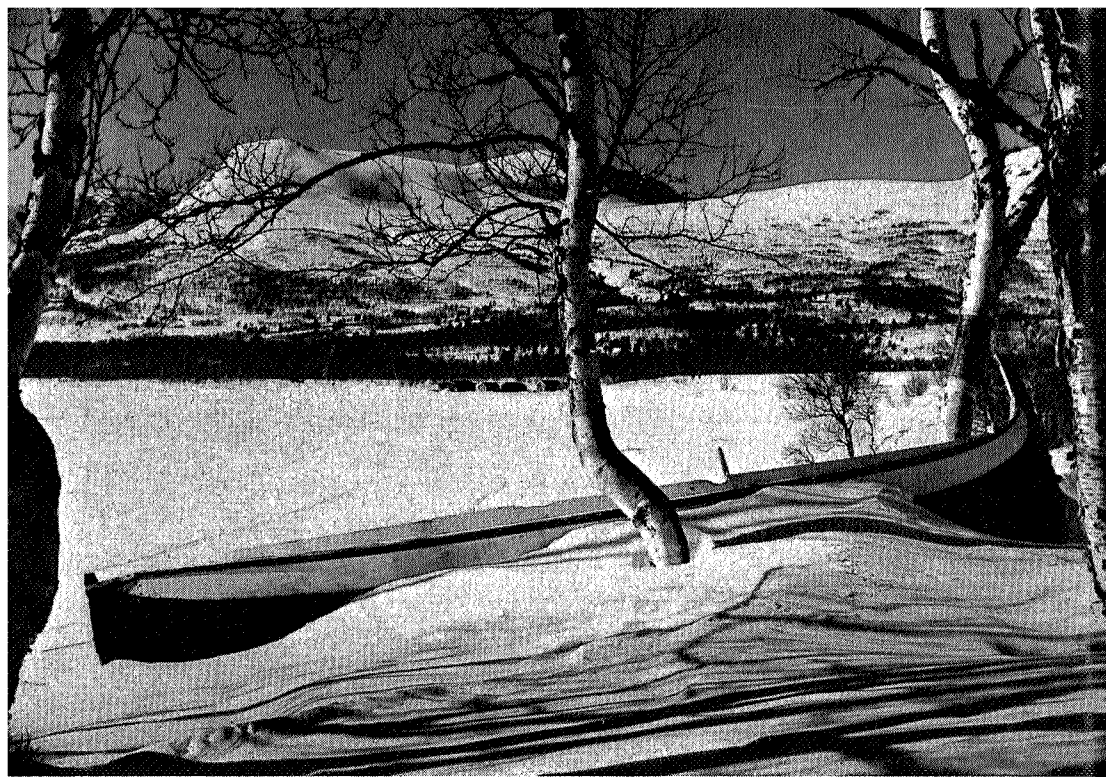
Fjellpåske for meg

INGRID NORUM

Det er ikke bare Norrøna-folket som vil fare. Hele verden vil fare, hvis de bare kan skrape sammen midler til å fare for. Det later til å være en utbredt oppfatning dette at lykken er alle andre steder enn der man selv er. Så reiser noen fra nord til sør for å finne det i sør som de ikke finner i nord — og som de i sør heller ikke finner, for de reiser nordover for å finne det i nord som de ikke finner i sør osv. osv. Slik går det en kontinuerlig strøm i alle retninger, og det er veldig fint, for da blir det mellomfolkelig sameksistens, omsetning og fremmed valuta og alt godt.

Det som teller, er at folk finner noe, og at det de finner, står sånn noenlunde i forhold til utgiftene. Det er selvsagt å anbefale at man skaffer seg en viss oversikt over hva man kan regne med å finne dit man kommer, så ikke nesen blir unødig lang. En reiser ikke til Spania for å gå på tigerjakt eller til Italia for å få servert rømmegrøt og fenalår.

Personlig reiser vi gjerne, dog kunne vi aldri drømme om å dra noe annet sted i påsken enn til de norske fjell, — uansett hva man måtte ha å by oss på andre breddegrader. For oss hører de hvite vidder og «dei gamle fjell i syningom» påskeferien til. Andre må gjerne dra til Israel eller Vatikanet eller til månen for den del, — kommer ikke vi oss opp i fjellet, blir det ingen påske det året. Selvsagt gjør vi regning med sol og silkeføre og suverene langturer, men blir det snøstorm og guff, vet vi også hva vi går til. Vi fortviler ingenlunde av den grunn, selvom vi må bære vann fra brønn og ta springmarsj bort i bjørkeskogen til et lite trekkfullt hus med hjerte på døra, — for inne er det godt og varmt, med fjellbjørk på peisen, levende lys og gode bøker slik vi vil ha det. Da vi ikke regner med å

Vinteridyll ved Gjevilvatnet.

(Bård F. Gimnes)

finne dette noe annet sted på Moder jord, er det hit vi vil når påsken stunder til.

Vi vet at det er andre som føler det likedan. Således er det en familie vi omgås som hadde alt klart for å innta sitt påskeparadis. Da ble de uventet beåret med besøk av en ung amerikanerinne. Hun hadde lenge drømt om å oppleve en påske hos norske slektninger, sukket hun henført. Javel, norsk påske skal bli og det til gangs, tenkte familien og tok den unge damen med opp i fjellheimen. Det falt ikke særlig heldig ut. Selvom vertskapet strakte seg over evne for å tilfredsstille den kresne gjest, kunne denne vanskelige skjule sin vantrivsel. En skal kanskje ikke forvente at en som er vant med Californias sol skal skjønne vitsen ved å sitte på en hytteveranda med pledd rundt ryggen for å få med seg noen solstråler mens det ennå er et blått glimt mellom skyene. Ski hadde damen aldri hatt på bena, og ikke skjønte hun vitsen ved å prøve. I det store og hele skjønte hun ikke vitsen ved noe som helst, hun

kjedet seg over all måte, savnet sitt fliselagte bad og andre bekvemmeligheter, til vertskapetets fortvilelse. Riktig ille ble det påskedagen, da berettet den unge med klump i halsen og tårer i blikk hvordan hun «over there» pleide å gå i kirken og komme hjem til påskepudding. Amerikansk påskepudding var dessverre hinsides vertsfruens yteevne.

Selv har vi aldri smakt omtalte pudding, så vi aner ikke hvilket tap vi må ha lidd, men *det* vet vi iallfall at hvis denne puddingen hadde vært så viktig for oss, ville vi ha holdt oss der den var å finne og ikke dratt over Atlanteren på det uvisse.

Okke som er, nå er det gjort for i år også, det ble ikke så mange solstrålene å skryte av, men vi fant det vi visste vi ville finne: fred, hygge og avkobling.

Sct. Bernard:

*Lytt til en ærfaren mann: du vil lære mere i skogene enn av bøker
Trær og stener vil lære deg mere, enn du kan tilegne deg fra en
magisters munn.*